

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Sanctis

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXX

Peregrini conditiones cuiusmodi sint nobis imitabiles: & quid amor faciat,
Sermo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47060](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47060)

In seipſos reuerſi diſcipuli dicebant: Nonne cor noſtrum ardens erat in nobis in via) quali dicerent: Merito debuiſſemus illum agnouiſſe, qui ſuis verbis nos erudiens, tam inſolito corda noſtra feruore calefecit. Et ſurgentes eadem hora reſreſſi ſunt ad Hieruſalem. Lætitia enim erant pleni & dicere poterat: *Dies hæc boni eſt num. ij. Sitacuerimus, ſcleris arguemur.* Ideo curarunt mox ad alios Apoſtolos reuerti, & quæ acciderant, nunciare. Et ſurgentes eadem hora nondum peracta cœna, nec inſtantis noctis crepuſculum horrentes reſreſſi ſunt Hieruſalem. Et inuenerunt congregatos vnde- cim, & eos qui cum iſtis erant, dicentes, quoniam ſurrexit Dominus verè, & apparuit Simoni. Quafi dicant: Non ve putauimus, deliramenta ſunt mulierum, quæ dicunt Chriſtum viuere, ſed verè ſurrexit, apparuitque Simoni.

4 Reg. 1.

Eiſiſi narrabant quæ geſta erant in via, & quomodo cum cognouerunt in fractione panis.

Propterea hi duo diſcipuli feſtinauerunt redire Hieroſolymam, quo Apoſtoli læta nunciarent. Verum, interim quod paululum abſuerant, lætiora illis quoque euenerunt. Quare, ubi ad Apoſtolos venerunt, lætita duplicatur tantis gaudiorum nouitatibus. Poſt grauem autem illam triſtitiã, quam ſuſtinuerunt diſcipuli ex morte & paſſione Domini his diebus, ſuauior hæc erat illis gaudiorum nouitas, qua eos Chriſtus voluit reſci: vt quomodo triſtitiã illis venerat ſuper triſtitiã, ita lætitiã nunc ſuper lætitiã acciperent. Secundum enim multitudinem dolorum in cordibus eorum, conſolationes diuinæ lætificauerunt animas eorum.

Præſter nobis omnipotens Deus, vt huius quoque ſanctæ lætitiæ participes efficiamur. Sentiamus quoque Chriſtum verè reſurrexiſſe, in nobis præſtante eodem Domino noſtro qui eſt benedictus in ſecula, Amen.

Psalm. 93.

SERMO IN EADEM FERIA II.

Peregrini conditiones cuiusmodi ſint nobis imitabiles: & quid amor faciat.

Non habemus hic manentem ciuitatem, ſed futuram inquirimus, Heb. XIII. Certum eſt nos omnes hic eſſe aduenas & peregrinos, vt Petrus ait i. Pet. 2: Apoſtolus, ſuper terram, quare hic non vt in patria, ſed in exilio viuimus. Aliter autem longè viuendum eſt peregrino & exuli, aliter ciui. Qui enim peregrinus eſt, viatorem ſe agnoſcit, nec diutina ſe vno in loco habere manſionem, ſed locum videre illi conceditur & tranſire. Quocirca bene dixit Paulus, vt ab amore nos vitæ abduceret præſentis: Non habemus hic manentem ciuitatem, quam ſcilicet diligamus, aut credamus diu inhabitare, ſed futuram inquirimus. Quafi volens dicere: Non eſt nobis cogitandum quomodo in hac vita ſit nobis bene, nec ita proſpiciamus nobis, quaſi ſemper victuris, ſed de patria noſtra, de ciuitate quam perpetuo inhabitabimus, cogitemus, ad illam aſpiremus, ad illam tendamus, ad illamque continuè ambulemus. Hoc vt nobis Chriſtus quoque commendaret, in ſpecie apparuit peregrini. Peregrinus non paucas habet conditiones nobis imitabiles. Prima eſt, quod cogitat ſcitque in quouis loco non

Heb. 13.

Peregrinorum mores qui. Hebr. 3.

Lucæ 24. Peregrinorum conditiones.

pp 4 diu.

diu mansurum se, ideo non diu quiescit, præterquam ubi manere cum oportet, hoc est, in patria sua, aut ubi in loco habitat quasi in patria sua. Si bene illi est in via, minus inde exultat, propterea quid hoc gaudium scit se cum diu perseuerare non posse, & quod transibit inde. Si vero triste quod illi occurrerit, minus grauatur, sciens id fore quod tolerat breuè & transitorium, quod mox euadat. Hoc modo omnes nos conuenit esse peregrinos, qui ab amore huius vitæ præsentis ab omni gaudio caduco & terreno esse debemus alieni, non ut nihil mundani gaudij vnquam sentiamus, sed ut nihil his confidamus, nihil nos implicemus, nihil inde consolemur, nihil quæ ibi quiescamus, scientes quia *vanitas vanitatum, & omnia vanitas, nihil est quod fixum stabileve permaneat sub sole. Filij igitur hominum, ut quid diligitis vanitatem & queritis mendacium? Queritis quæ vobiscum non perseuerant, quæ coram Deo vos excusare non possunt, quæ iuuare nequeunt, quæ postremo vos quoque fallunt & decipiunt. Secundo, nihil grauius nos contristet, memores quod leue & momentaneum est pondus tribulationis nostræ, quod hic sustinemus, si comparatur ad futuram gloriam æternitatis. Quicquid enim nos hic torquet, etsi diuturnū sit, præterea quod nulla tribulatio non affligat & diuturna videatur, perpetuum tamen nihil hic est, sed finitur omnis terrena calamitas hic æque ut f. licitas. Hęc igitur peregrini conditio nos hic tam instruit quam consolatur, quod peregrinatio nostra perpetua non est, nec diuturna super terram. Quid igitur bona percuntia multo labore querimus, quæ diu non possi debimus? Aut quomodo lætābimur super re aliqua, cum qua diu non versābimur, cum qua ne ad momentum quidem ut moremur, securi sumus? Recordemur diuitis illius, qui præ nimia rerum abundantia horrea sua dilatauit, & consolans seipsum, dicebat: *Epulare anima mea & gaude, quia in multos annos bona habes reposita. Sed quid illi dixit Deus? Nempe, Stulte hac nocte ætereptent animum tuam, & ea quæ parasti cuius erunt? Vides, quia super diuitijs exultauit, quibus frui diu non potuit? Nonne satius se cogitasset peregrinum super terram, qui nihil in terrenis omnibus siceret, sed vbicunq; ambulat, sciret eadem sua non esse, se cum illis manere non posse, nec illa ut secum afferret, sibi licere? Sunt alij qui gaudent ad organum & sonitum tympani, ducuntq; in bonis dies suos, viuuntq; hic ut semper victuri, ut pote ciuitas huius mundi, non peregrini. At cum se viuere putant, cum sibi salua omnia credunt (ut sequitur) in puncto ad infernum descendunt. Imitemur igitur peregrinorum conditionem, ut in itinere ea quæ nobis occurrant, intueamur tantum, vidisse sufficiat, transeamus, nihil nos detineat aut remoretur, alioqui nunquam ad patriam veniemus. Nihil etiam nos impedit, sed aspera & dura penetremus. Secunda est peregrinorum ac viatorum conditio nihil secum sumere præterquam viaticum. Sciunt enim viatores se grauari ac premi, quicquid secum portare præter viaticum voluerint. Hoc modo non plura queramus, quam nobis ad sustentationem sit necessarium. Habentes enim alimenta & ea quibus regamur, his contenti sumus. Sed quis hæc mundo persuadebit? Thesaurizant, & ignorant cui congregabunt ea, omni quo viuunt tempore in angustijs, in tribulationibus, in metu, in tristitia, in inuidia, sese consumentes. Quid dicam de curijs & afflictionibus**

Eccle. 1. 12.

Psal. 4.

2. Cor. 1.

Lucæ 12.

Iob 21.
Ibidem.1. Tim. 6.
Psal. 38.

omnibus animi? In mollibus lectis inquieti dormiunt, nocte diuque sollicitudinibus anguntur, discrutiantur cura filiorum, vt illos diuites efficiant, vt illos beant solliciti. Sic eandem miseras, quibus ipsi fatigantur, & calamitas infelicitates quasi hereditatem quandam filiis relinquunt. Quam feliciores sunt hi, qui paucis contenti, peregrinos se agnoscunt super terram, nec onerari se consentiunt in itinere, quibus sufficit vt tandem habeant, quo ad patriam perueniant. Tertia peregrinorum conditio est, quod si calumnia aut iniuria illis irrogatur, transeunt & contemnunt. Neque enim se apud illos, cum quibus vix ad horam manent, arbitrantur se humiliatos. Nullas idcirco lites, nulla instituunt iurgia, sed eo velocius declinant, ad patriam festinantes. Sic tibi fili, qui non vis de hoc esse mundo, qui non manentem hic habere te putas ciuitatem, sed futuram inquiris, viuendum est, vt si tibi iniuria aut contumelia fiat, cogites te de hoc mundo non esse, nec conuenire tibi, vt iudicij tibi forum queras inter alienos, vbi manere non potes. Nec vlcisci iniuriam queras, nec contendere velis aut rixari, sed dissimulare & transire, memor te aduenam & peregrinum inter filios hominum. Interea enim quod peregrinus staret pugnans & litigans, aut forum iudicij quærens, interim ab itinere remoueretur, sic tu quoque à profectu impeditis, si omnibus volueris respondere, omnia discutere, in omni loco te propugnare aut excusare. Quarto, circa ea quæ sibi occurrunt pulchra & amœna, parum aduertit viator & peregrinus. Si pratum floridum, si fontes & riuos lymphidos, si frondosum transferit nemus, si denique alia videt quæ illum delectant, non cupit ibi morari, aut quiescere, aut domum locare, nec manere, sed de patria sua cogitat, sollicitus ne ab illa deferatur, ne prorogetur suum desiderium, quo illam semper optat, ad illam aspirat, & quantum adhuc ab illa distet, quotidie emeritur. Hoc modo viator & peregrinus, dum huius vitæ oblectamenta transit, non in his debet herere, non ibi animum figere, sed vbi amœna, aut ea quæ delectant, aut animum que-runt irretire, viderit, confestim ea derelinquat & prætereat, semper expendens meditando, quantum distet à patria, quid superauerit, & quid sibi adhuc immineat, quæ difficultates adhuc superandæ, donec perueniat, quo interim suspirat. In omnibus igitur quæ tibi occurrunt: siue iucunda fuerint, siue aduersa, te ipsum consolare, te ipsum excita, te ipsum frange & cohibe, te ipsum contine, vt ad quæcunque effrænis petulans appetitus tuus se conuertere voluerit, cum Dauide dicas: Aduena ego hic sum & peregrinus, sicut omnes patres mei. Itemque cum Apostolo: Non hic habeo manentem ciuitatem. Et: Nihil in hunc mundum intuli, nihil inde exportaturus. Omnia mihi hic aliena & accommodata tantum sunt. Hæc de mundo sunt, ego non sum de mundo. Cur igitur propter hæc velim turbari, pacem meam amittere, digladiari liuorem & virulentum in corde vulnus accipere? Transeant quæ volunt, & ego illa transeam. Christus mihi viuere est & mori lucrum. Dixi ergo in principio: Non habemus hic manentem ciuitatem, sed futuram inquirimus. Sed quæ, inquis, est hæc ciuitas, quam futuram inquirimus? Hæc profecto est, quam Ioannes vidit sanctam descendentem de celo, à Deo paratam, & sicut sponsam ornatam viro suo. In qua absterget Deus omnem lachrymam ab oculis eorum, & mors ultra non erit, neque luctus, neque

Heb. 13.

Ioan. 8.
Heb. 13.
Ioan. 8.

Psalm. 38.

Psalm. 38.
Heb. 13.
1. Timo. 6.
Ioan. 8. 17.

Philipp. 1.
Heb. 13.
Apoca. 22.
1. Cor. 13. 5.

Apocal. 21.

clamor, neque ullus dolor erit ultra. Hæc est illa ciuitas, quæ habet claritatem Dei, & lumen eius simile lapidi pretioso, tanquam lapidi Iaspide, sicut crystallum quæ habere Ioannes vidit murum magnum & altum, habentem portas duodecim, & in portis angelos duodecim, & erat structura muri ex lapide Iaspide: ipsa vero curia aurum mundum, simile vitro mundo. Et fundamentum muri ciuitatis omni lapide pretioso ornata. Et duodecim portæ ciuitatis duodecim sunt margaritæ. Singula enim porta ex singulis erant margaritis, & platea ciuitatis aurum mundum tanquam vitrum perlucidum. Et ciuitas hæc non eget sole neque luna, nam clara est Dei illuminatione.

Hebr. 13.

Non intrabis in eam aliquid conquinatum, aut abominationem faciens & mendacium, nisi qui scripti sunt in libro vite ægni. Hanc itaque ciuitatem inquirimus.

Matth. 7. via quæ non sit quæ ducit ad vitam.

Verum non ignorare nos hic oportet, quod via quæ ducit ad hanc ciuitatem, est arcta & angusta, paucisq; adamata. Hanc tamen quotquot saluati sunt, omnes ambulauerunt. Ideo autem est arcta & à paucis frequentata, quia sita est in mortificatione propriorum desideriorum, in abnegatione sui, in humilitate, in patientia, & in paupertate voluntaria, quæ omnia habent laborem & difficultatem, quæ nemo amat. Virum certe nemo est qui non amet, at non ita amant omnes virtutis exercitium, & pro virtutis affectione laborem ac pugnam. Est alia via spaciosior, amœnior & iucundior, sed hæc non ad ciuitatem hanc ducit, sed ad miseram quandam cupiditatem. Hæc est via propriæ voluntatis & priuati amoris, quæ cultores habet multos, sed stipendia mala. Ducit enim, teste veritate, ad perditionem.

Matth. 7.

Porro arcta via & angusta ducit ad regnum cælorum. Dicit quis: Quid est quod huius arctæ & felicitis viæ possit temperare laborem? Dicendum, nihil magis potest efficere, vt quod alioqui foret in hac viæ labor, poena, difficultas & molestia, iam neque sit labor, neque aliud aliorum, sed desiderium iustitiam & amoris. Hic enim omnia dura, omnia aspera, tolerabilia, suauius & propemodum desiderata facit amor. Quid enim quæso non facit amor se mutuo amantium? Quid amor facit gloriæ aut potestatis? Quid non subire suadet? Quid alioqui intolerabile non facit suaue? An amor Dei non potest: quod amor potest mundi? Nonne videmus multos, qui hominem proferunt alterius sexus amant, nullo labore, non aestu, non grandine, non metu, sed nec minis arceri posse, nulla difficultate vinci, cum vellet amore potiri optato? Nonne magis est potens Deus, suauius & bonus, qui trahit impietatis iuxta seculi iudicium dementes amantes se? Est ergo amor solus qui ea quæ difficilissima & prope impossibilia sunt, facit tolerabilia & suauius. Hoc videmus in sanctis martyribus. Quid enim non sustinuerunt pro eo, quem toto corde suauius amauerunt? Quis horum conquestus est de poena? Nonne prouocauerunt etiam ad cruciatum sibi inferendos tortores? Videamus antiquorum eremitarum priscorumq; monachorum seruos.

Ibidem.

Amori proprium quid.

Quis eos docuit tanta austeritate ieiunare, non solum à delictis, sed à necessarijs quoque abstinere, penuriam & contemptum pati, nisi amor Christi? Verum dicit quis, vt audio maxime necessarius est mihi amor Christi quomodo alia quoque, quæ ex amore fieri debent suauius, sunt necessaria. Nego omnibus careo. Quis hunc dabit amorem vehementem, qui alia facit omnia leuius? Quomodo amorem Dei hunc assequar? Dicendum: Omnium piorum est hæc quærimonia, & amantium & non amantium: hoc est, Deum amorem

amorem sentientium, & non sentientium. His enim qui amorem Dei in se aduertunt, videtur (atque id iuste) quod Deum tepidè nimis ament, & quod de sancto Dei amore sibi (vt reuera est) desit nimium. Sunt etiam qui Dei habent, sed non sentiunt amorem. Opera enim & studia eorum indicant eos absque Dei non esse amore. Conqueruntur tamen & plangunt vehementer, quod insipida sint illis ea potissimum, quæ maximopere cum feruore & deuotione perficere desiderant. Verum, vt quaestioni satisfaciam: Pro amore d' filij habendo, necessaria vobis est bona voluntas. Orate Deum vt hunc vobis ad suam gloriam infundat. Interim siue amorem senseritis, siue non senseritis, cauetè omne peccatum. Quicquid noueritis Deo displicere, hoc nunquam veniat in consensum vestrum. Nunquam velitis admittere, nunquam etiam negligere, quicquid prohibuerit, aut quicquid voluerit ille. Hoc vnum studium sit vobis continuuum, nolle scilicet agere quæ Deo displicent nolletq' omittere, quæ placent. Quod si per subreptionem aut quocunque alio in vos modo intrauerit delictu, illud cum dolore ac fletu cordis deleat, expurgate, corrigite, & deinceps cauetè. Hac faciendo filij, non solum obtinebitis, sed habebitis (credite mihi) Dei amorem: quia id nequaquam possitis, nisi Dei amor sanctus hoc operetur in vobis. Neque enim oportet vt sentiat is amorem sed vt habeatis. Nec amor est, sed feruor est amoris seu amoris incendium quod sentitis. Sentire autem (vt dixi) non semper est necessarium, sed habere, Quod nobis omnibus largiatur Iesus Christus in æternum benedictus Amen.

Amor qui obtineatur bonus.

FERIA TERTIA POST SOLENNITATEM PASCHÆ, Lectio A& XIII.

IN diebus illis, Surgens Paulus, & manu silentium indicens, ait: Viri fratres, filij generis Abraham, & qui in vobis timent Deum: vobis verbum salutis huius missum est. Qui enim habitant Hierusalem & principes eius, ignorantes Iesum & voces prophetarum qua per omne sabbatum leguntur, iudicantes impleuerunt.

Matth. 27.
Marc. 15.
Lucæ 21.
Ioan. 9.

Et nullam causam mortis inuenientes in eo, petierunt à Pilato, vt interficerent eum. Cumque consummassent omnia qua de eo scripta erant, deponentes eum de ligno, posuerunt eum in monumento. Deus vero suscitauit eum a mortuis diuertia. Qui visus est per dies multos his qui simul ascenderant cum eo de Galilea in Hierusalem, qui vsque nunc sunt testes eius ad plebem. Et nos vobis annunciamus eam, qua ad patres nostros repromissio facta est, quoniam hanc Deus adimpleuit filijs vestris, resuscitans Iesum Christum Dominum nostrum.

Matth. 28.
Marc. 16.
Lucæ 24.
Ioan. 20.
Psalm. 2.

PARAPHRASIS IN EANDEM LECTIONEM.

CHRIستي resurrectio admonet nos fratres charissimi vt abnegantes impietatem & secularia desideria, id est, cunctis vitijs emoriētes (Mors enim præcedat necesse est, antequam liceat resurgere: sicut & Christus prius mortuus est, deinde resurrexit) sobriè, & iustè, & piè vivamus

Titum 2.

99 2 in hoc